

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. III. Argumenta efficacissima probantia veritatem Scripturarum veteris
Testamenti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

Argumenta efficacissima probantia veritatem Scripturarum veteris Testamenti.

ARTICULUS III.

Non est in mundo, qui vel unicam habeat falsis, qui dubitari possit de veritate Scripturarum veteris Testamenti: siquidem liber hic non est alicujus particularis, qui ediderit ipsum in lucem, ad exponendas proprias suas idæas: Liber hic universalis est cujusdam totius ingentis populi, sollicitè conservantis id, quod Deus ipse in hoc libro jussit exarari. Dico quoque audacter, librum hunc esse communem omnium in mundo hominum, cum nullam certam quam ex hoc libro non hauserint, habeant veritatem; ita ut, qui cognoscerent ipsius excellentiam ac certitudinem, dubitare non possent, quin ea, quæ complectitur, sint verissima. Quare hoc, interpellat alter? Dabo tibi, replicat Judæus, hujus rei sex rationes tam efficaces, tamque evidentes, ut oblectari illis haudquaquam poteris. Attende & videbis.

I. Prima est, quod hic liber sit ante omnes alios; nemo unquam vel scivit, vel scripsit aliquid magis antiquum eò, quod ipse enarrat nobis; ipse solus recenset nobis primam mundi ori-

ginem, nosque informat, unde venerit, quique talem, qualis est, effinxit, quis illius sit Auctor, quantumque impenderit temporis ad conficiendum opus tam exquisitum, quinam primi ipsius fuerint inquilini, quæque horum acta & facta: nihil unquam & usquam inveniatur prius illo, quod nuntiat ipse. Sed quis excogitavit hæc omnia? interrogat viator: Estne contemporaneus quisquam, qui literis commisit, quod oculis hausit?

Respondeo, dicit alter, quod Quod Moyses Moyses, qui exarare cœpit hunc dicere non librum, non fuerit quidem potuerit falsum in eo, contemporaneus omnibus iis, quæ quod scripsit. exaravit; nihilominus fuerit iis valdè vicinus, adeoque habere potuerit testes, tum qui partem eorum viderint, tum qui audierint à patribus & majoribus suis cœtera omnia, quæ scripto consignavit; & ecce quomodo? Vita hominum tempore illo protracta est plerumque ad octingentos saltem vel nongentos annos ante diluvium; erant ipsis filii numerantes quadringentos vel quingentos ætatis annos: consequenter hi filii diù valdè & longissimo tempore suis vivebant

Sex rationes, quibus irrefragabiliter probatur veritas Scripturarum veteris Testamenti.

Prima ratio ipsius antiquitas,

vebant Patribus, à quibus accuratissimè addiscebant ea, quæ noverant ipsi; cumque nondum haberent nec scientias, nec artes, quibus multum occuparentur, omne suum in eo collocabant studium, ut exactissimè addicerent historiam, acta & facta majorum suorum.

Horum filii vivebant quoque diuturno admodum tempore, & cum filios maturè quoque haberent, pluribus sæculis vixerunt cum ipsis, eosque docuerunt, quæ didicerant à patribus suis. Et hi pari ratione cum suis producebant posteris. Cum igitur verum sit, vitam hominum maximæ fuisse diuturnitatis, hinc sequitur, nonnisi admodum paucas extitisse generationes successivas ab Adam usque ad Moysen, qui monumentis tradere incepit totam majorum suorum historiam, & ea quæ acciderant majori consideratione digna, à creatione mundi usque ad tempora sua, quæ tunc debebant esse tam publica, perspecta, comperita, explorata per continuam hanc traditionem patrum ad filios, ut, si aliud quam veritatem exarasset millies millenos habuisset testes, à quibus perstringeretur & argueretur mendacii; sicque liber ipsius velut fictus & commentitius condemnatus fuisset à toto mundo, nec subsistere potuisset; cum dissipentur quan-

toyus figmenta & mendacia. Nos autem ex adverso intuemur, universum mundum recepisse ipsum, velut sacrum quoddam depositum, quo conservetur præteritorum sæculorum veritas; quique velut talis semper fuerit existimatus æviternis temporibus.

II. Secunda ratio, quæ validè firmat & suffulcit primam, est, quòd Moyses non scripserit res particulares, nonnisi paucissimis personis notas; sed recenseat res exploratissimas, & facta tam inusitata, tamque inaudita, ut, cum ex seipsis velut incredibilia existant, nisi certissima & comperitissima fuissent cognitioni totius mundi, illaque non accidissent verè eâ ratione, quâ describit ipsa, facillimum fuisset convincere ipsum fraudis ac imposturæ. Siquidem, exempli gratiâ, si diluvium universale, quod totum submersit & inundavit mundum, fuisset fabula primùm à Moysè excogitata, quin ullus ejusdem rei habuisset cognitionem; quâ ratione invenisset fidem, quando primùm id enarrare incepit, si eòsque fuisset quid inauditum inter homines? Quâ ratione similiter liberatio à captivitate Ægypti, transitus maris rubri, habitatio in deserto, manna descendens è cælo, introitus in terram promissionis, & cætera omnia, quæ recensuit,

Secunda ratio: Ea, quæ dixit, sunt publica & valde inusitata.

pro-

prodigia, non fuissent habita pro fabulis, commentis & figmentis? siquidem hæc facta sunt, quæ non concernunt solum personas quasdam particulares, sed regna & populos integros, quorumque veritas vel patere & constare debebat omnibus viventibus; vel velut ficta & commentitia reputari. Et quâ ratione Scriptor aliquis contemporaneus, qui viderat exitum Israël de Ægypto, & reliqua, quique tantæ erat penes populum Israël auctoritatis, res tam inusitatas fuisset ausus exarare, illasque divulgare velut veritates, si fabulosæ extitissent?

Tertia ratio: Qualitates Moysis, qui magnam partem scripsit veteris Testamenti.

III. Adjungo pro ratione tertia, quæ duas præcedentes magis adhuc confirmat; quod Moyses non solum fuerit Historiographus fidelis, qui decipere non potuerit nec semetipsum, nec alios in hoc, quod exaravit, ob eas, quas jam allegavi, rationes: sed habuerit insuper tres qualitates eximias omnino speciales, è quibus deducatur, impossibile esse, quin omnia ea, quæ scripsit, sint verissima. Prima est, quod fuerit magnus Propheta; secunda, quod fuerit vir sanctissimus; tertia, quod fuerit intimus Dei amicus, & singularem cum Deo habuerit familiaritatem.

Quod fuerit magnus Propheeta, dubitari non potest; siquidem prænuñtiavit innumera,

quæ postmodum eâ, quâ prædixerat, ratione acciderunt. Et hoc concludit optimè, quod cætera omnia, quæ ipsum præcesserunt, quæque recensuit, absque eo, quod viderit, velut creatio mundi, diluvium, & reliqua fuerint verissima.

Quod fuerit Vir sanctissimus, patet ex hoc, quod omnes vitæ ipsius actiones fuerint quasi tot miracula; ex hoc, quod docuerit custodire legem Dei tam exemplis suis, quam verbis; ex hoc, quod fuerit habitus quasi Deus visibilis à populo; ex hoc, quod debuerit subtrahi ipsius corpus post mortem cognitioni hominum, ne forsân velut Deum adorarent ipsum.

Quod denique fuerit intimus amicus Dei, singularissimâ ipsi familiaritate conjunctus, specialis ipsius est character, & illud, quod celeberrimum occurrit in ipsius vita, per quod à cæteris omnibus discernitur mortalibus, quorum nec unicus ingenti hæc fruebatur prærogativâ: agebat familiariter cum DEO, velut amicus cum amico; cujus divinas edoctus voluntates, referebat & nuntiabat illas populo; Et toti exploratum fuit orbi, quod ascenderit ipse in montem accepturus legem de manu Dei, & consignaturus illam manibus hominum. Quæ-

A a

ro,

ro, an credere quis posset, talem ac tantum virum fuisse vel tantæ inscitæ, vel tantæ malitiæ, ut scribere quidpiam falsi vel voluerit, vel potuerit in libris suis.

Quarta ratio: Omnes alii, qui scripserunt post Moysen, fuerunt sicut ipse, sancti & Prophetæ.

4. Quarta ratio, quam allego concernit omnes, qui scripserunt post ipsum, quorum quilibet statutis temporibus apposuit partem suam, ad prosequendum & componendum totum hunc liberum divinum & Moyse inceptum. Fuerunt hi omnes, uti Moyses, Prophetæ inspirati & illustrati à Deo: siquidem videmus, ipsos prænuñtiâsse innumera, quæ eadem, quæ prædixerunt, ratione contigerunt. Insuper erant omnes Sapientes, qui cognitiones suas trahere non poterant, nisi è cælo: scripserunt enim res tam sublimes, tamque incomprehensibiles, ut nunquam intellectus naturalis hominis illas excogitare potuisset, cum etiam illas intelligere non possit, nisi illustratus quodam radio Spiritûs Dei. Adhæc extiterunt homines sanctissimi, qui plerumque suam exposuerunt vitam ad propugnandam Dei gloriam, non cessantes, incredibili cum ardore invehî in vitam nonnisi exstimulantes ad virtutem, dantes præcepta vitæ tam sanctæ, ut dubitari non posset ex iis, quæ scripserunt, quin repleti omnino fuerint

Spiritu Dei. Ecce qui fuerint auctores componentes hoc sacrum volumen veteris Testamenti: & exin optime concludo, non esse hominem ratione præditum in terra, qui recipere non debeat omnia in libro hoc exarata, velut oracula cæli.

5. Annexo huic pro quintâ ratione, quod hic sit liber tam miraculosus, ut videatur habere quoddam genus Omnipotentia; eoquod absque ullo auxilio humano, semetipsum conservaverit in integritate & puritate suâ cunctorum decursu sæculorum, quamvis ab innumeris semper oppugnatus fuerit adversariis, siquidem ex unâ parte habet omnes affectas mundi, & vanitates ejus, quos perstringit, quos obiurgat, quos condemnat, quibus severissima minatur supplicia, ipsis etiam proponens sui similibus exempla, quibus horrendæ à Deo inflictæ sunt pœnæ: Et nemo unquam in terrâ tantæ fuit auctoritatis & potentia, ut publico huic censori imponere potuerit silentium. Ex alterâ parte habuit pro adversariis omnes fabulorum inventores auctoresque cunctos vanarum superstitionum Gentilitatis.

Hic viator interpellat ipsum, putans huic Rabbino se mox præcidisse totum orationis filum, dicendo: Nihil quasi video

Quinta ratio: Liber hic divinus est, quia se ipsum semper conservavit contra omnes adversarios,

deo in vestro hoc libro, quod non inveniam in aliis libris Poëtarum, Philosophorum, & omnium aliorum, qui verba faciunt de Diis: probè adverto, ipsos, quæ habent, hausisse ab invicem, nec unum plus complecti veritatis, quàm alios.

Sed nonnè cernis, respondet Judæus, quòd impossibile sit, librum nostrum, cum antiquissimus sit in toto mundo, sicut tibi demonstravi, hausisse quidquam ex alio se antiquiore. Sed omnes alii homines, qui non habebant cognitionem veri Dei, quique nihilominus sequentes instinctum naturæ vivere non poterant, quin aliquem agnoscerent Deum, volentes sibi juxtà cæcum animi sui impetum aliquam fabricare religionem, quæ videre haberetur aliquid superhumanum, hauserunt ex libro hoc divino deliriorum suorum materiam, & aliud non fecerunt, quàm quòd nostras obvelaverint veritates, suas exin commiscendo fabulas.

Quomodo omnes auctores falsarum Religionum hauserint è Scripturis veteris Testamenti, quas corruperunt, Cum quispiam ipsorum legeret in Isaia, quòd virgo quædam paritura esset Deum, finxit quandam Danaën, quam Jupiter reddiderit fœcundam per pluviam auream, quam dilabi faciebat in sinum ejus ad pariendum quempiam Semi-Deum. Alius cum legeret historiam diluvii depulantis universum orbem, hunc

tamen exin innumerabili hominum multitudine denuò repletum, finxit quendam Deucationem, qui projiciens retro se lapides, naso fecerit tot homines, quibus denuò repleretur orbis vacuus & inanis. Alii cum viderent, quòd Deus verus in Scripturis nostris depingeretur omnipotens, æternus, infinitè sapiens, Deus exercituum, & ejusmodi, sumpsērunt ansam fingendi tot falsos Deos, quot nominari audierant perfectiones veri Dei: Loco æternitatis ipsius invenerunt Saturnum Patrem temporum; loco omnipotentia ipsius commenti sunt Jovem Supremum Deorum; loco infinitæ ipsius sapientia excogitarunt Apollinem & Mercurium; & pro Deo exercituum fabricati sunt Martem sanguinarium: & sic de reliquis.

Post excogitados ità pro arbitrio suo Deos, oportebat divinos ipsis exhiberi honores, & certam quandam introduci religionis formam: hinc invenerunt quoque in libris nostris cæremónias à Deo nobis præscriptas, ad erigendum ipsi altaria, accendendum ipsi incensa, sacrificandum ipsi victimas. Et quia per corruptionem res optimæ evadunt pessimæ, ex actu sublimissimo & sanctissimo, quem possit homo exercere in terra, offerre nempè sacrificium vero Deo,

formârunt ipsi omnium abominationum maximam & horrendissimam, dum idipsum obtulerunt idolis & dæmoniis.

Hâc ratione impletus est mundus falsis Dijs, fabulis & superstitionibus Gentilitatis, quæ se dilatârunt per universum quasi orbem, ita ut sola Religio vera, quæ erat in mundo, inclusa manserit in angusto quodam terræ angulo, & à solo observata Israëlitis populo, qui nonnisi parvus hominum erat pugillus respectu cæterorum hominum. Et nihilominus innumeris his veritas circumfusa mendaciis permansit in integritate sua; & Scripturæ nostræ à tot aliis oppugnatae semper perstiterunt puræ, quin unquam vel in minimo ipsarum vel violata vel immutata fuerit veritas; & Religio nostra à tanta superstitionum Gentilium multitudine obsessa & agitata, nunquam non se conservavit inviolatam, quò minùs ullam in sanctitate sua passa fuerit alterationem. Quis diffitebitur, hoc ingens esse prodigium omnipotentis manûs DEI, idque solum sufficere ad persuadendum cunctis mortalibus ratione utentibus, firmam & inconcussam adhibendam esse fidem omnibus iis, quæ in hoc exarata sunt libro.

VI. Nihilominus ad convincendum te, sextam denique af-

fero rationem, quæ omnes præcedentes haud parùm confirmat. Quia est opus multorum, qui absque ulla inter se communicatione, conveniunt perfectè. Considera hunc librum solum in mundo esse, qui sit opus quasi omnium sæculorum; siquidem in ipso concinnando non tantùm impensè sunt quingenti vel sexcenti anni; sed à Moyse, qui ipsum incepit, usque ad tempora Machabæorum, ubi finitus est, saltem duodecies vel decies ter centeni effluerunt anni, sub quorum decursu viri plurimi conditione & ingenio valde diversi, singulatim aliquid adjecerunt, absque eo, quòd se invicem aliquando viderint, vel sua communicaverint consilia; & tamen tam perfectè conveniunt in veritatibus, quas docent, ut manifestè appareat, nonnisi eundem Dei Spiritum esse, qui direxerit ipsos. Omnia hæc argumenta nonnè sufficiant abundè, ad concludendum de indubitata veritate omnium Scripturarum veteris Testamenti?

Videbam quidem omnes has rationes optimè demonstrare & evidenter deducere veritatem veteris Testamenti; sed non minus persuasos voluissim circa veritatem novi tum Judæum, tum viatorem peregrinum; idèò easdem vel similes, proferre volui rationes, ad probandum hanc illis efficacissimè, uti videbis.

ARGU-